

PETITES HISTÒRIES SOBRE GRANS PINTORS

En l'Amèrica central precolombina, als nens i nenes que de petits mostraven dots artístics, se'ls formava perquè de grans esdevinguessin **TLACUILOS**, és a dir, els pintors destinats a la creació de murals i còdexs. Les seves pintures són alhora veritablement escriptura; els seus textos, imatges.

Els còdexs són uns llibres bellíssims, fets a mà, amb els quals grans cultures universals, com la maia i l'asteca, intentaren preservar de la mort i del pas del temps els seus coneixements. **Els tlacuilos hi van reeixir, en plasmar a través de la línia i del color, en els còdexs**, un gran seguit d'aspectes generats comunitàriament: de caire científic, administratiu, històric, mític i religiós, quotidià.

Els còdexs tenien forma de paravent. Les seves cobertes eren de fusta, i els fulls podien ser de pell de cérvol o d'escorça d'arbre, ben premuda, la qual es feia coure amb cal i aigua i se n'obtenien làmines vegetals, conegudes com a "paper amate".

Un bon TLACUILO havia de preparar-se bé el material, crear els seus dibuixos amb "aigua negra", saber dialogar de cor, i pintar amb els colors de totes les flors. A la inversa, un mal pintor enganyava, pintava en va, i llençava tot allò que s'esperava d'ell al fons de la nit.

